

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευιέη Ντεμιέρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Πλεμόν γεμάτισε μ' ἀρκετὴ ὄρεξι, ἐπειτα ἀπὸ τὸ ταξιδί πού εἶχε κάνει.

— Καίρὸς νὰ γυρίσουμε, εἶπε στὸν Ζιλντά.

— Δὲν κάνετε ἕναν μικρὸ περίπατο προηγουμένως, πλοίαρχέ μου; τοῦ εἶπε ὁ ναύτης.

Ὁ Φρειδερίκος κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια τοῦ Ζιλντά εἶχαν κάποιον σκοπό.

«Ἀρχίζει ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος τῆς σουρπρίζ τοῦ πονηροῦ αὐτοῦ ναύτη», σκέφτηκε.

Καὶ ρώτησε τὸν Ζιλντά:

— Περίπατο εἶπες; Ναι, δὲν εἶνε ἄσχημη ἡ ἰδέα σου.

Ἄλλὰ κατὰ ποῦ θὰ τραβήξουμε;

— Δὲν ξέρω καὶ καλὰ τὰ μέρη αὐτά, πλοίαρχε. Ὡστόσο δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ τραβούσαμε κατὰ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ρογκεντάς.

Ὁ Πλεμόν συγκινήθηκε. Παρεξήγησε τὴν πρότασι τοῦ ναύτη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ζιλντά, τοῦ εἶπε. Ξέρεις ὅτι στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ρογκεντάς ὑπάρχουν τάφοι ἀγαπημένων μου προσώπων, καὶ γι' αὐτὸ προτείνεις νὰ πάμε ὡς ἐκεῖ... Ἐμπρὸς λοιπόν...

Ὁ Ζιλντά παραξενεύτηκε στὴν ἀρχή. Θυμήθηκε ὅμως ἀμέσως τὰ λόγια τοῦ γέρο Λεονέκ γιὰ τὸν πατέρα τοῦ Πλεμόν. Ναι, ἔτσι ἦταν. Ὁ Λεονέκ τοῦ εἶχε πῆ πὼς ὁ πατέρας τοῦ Πλεμόν εἶχε ταφῆ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ρογκεντάς.

Ξεκίνησαν ἀργά-ἀργά στὴν ἀνηφορία, χωρὶς νὰ μιλοῦν.

Ἡ ἐξοχὴ ἀπλώνονταν μπρὸς στὰ μάτια τους μ' ὄλες τῆς τῆς γραφικῆς γοητείας, καταπράσινη, γεμάτη γαλήνη θεϊκή.

Ὁ Φρειδερίκος ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Πατοῦσε τὸ χῶμα τῆς Βρετανίας, τοῦ τόπου πού γεννήθηκε. Ἡ μικρὴ πατρίδα του δὲν ἦταν καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά. Ἔτσι, ὅταν πέθανε ἡ μητέρα του τὴν ἔθαψαν κοντὰ στὸν τάφο τοῦ πατέρα του.

Ἐξαφνα, στὸ στρίψιμο ἑνὸς λοφίσκου, ἕνα ὠραῖο θέαμα ἀπλώθηκε μπροστὰ τους. Σπιτάκια ἦσαν χτισμένα ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα. Καὶ πὶο κάτω, σ' ἕνα ὕψωμα, ἀντίκρου στὴ θάλασσα, ὕψωνόταν μιὰ μοναχικὴ ἔπαυλις, πνιγμένη στὰ δέντρα τοῦ κήπου πού τὴν τριγύριζε.

Βλέποντας τὴν ἔπαυλι ἐκείνη, ὁ Φρειδερίκος συγκινήθηκε βαθειά.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε.

Τί περίεργο πράγμα!...

Γιατί τὰ βλέμματά του καρφώθηκαν ἔτσι ἐπίμονα στὴν ἔπαυλι ἐκείνη;

Γιατί γύρισε τὸ βῆμα του πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἐντελῶς μηχανικά;

Μὰ ὁ Ζιλντά ἔσπευσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

— Ὅχι ἀπ' ἐκεῖ, κ. πλοίαρχε, τοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ δρόμος.

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ μονοπάτι πού ἔπρεπε νὰ πάρουν.

Σὲ λίγο βρέθηκαν στὸ νεκροταφεῖο. Ἄλλὰ ἐκεῖ περίμενε τὸν Φρειδερίκο μιὰ ἐκπληξίς. Ὅταν ἔφτασε συγκινημένος πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν γονέων του, τοὺς βρῆκε περιποιημένους, φρεσκοπατημένους μάλιστα.

Τὸ μάρμαρο ἀστραφτε ἀπὸ καθαριότητα, τὰ ἄγρια χόρτα ἦσαν ξεριζωμένα καὶ πλάϊ στοὺς σταυροὺς ὑπῆρχαν σὲ δυὸ ἀνθοδοχεῖα νωπὰ σχεδὸν ἄνθη.

Ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε τὴν συγκίνησί του νὰ μεγαλώνῃ.

Ποιὰ καλὴ καρδιά εἶχε φροντίσει γιὰ τὴν περιποίησι τῆς τελευταίας τῶν γονέων του κατοικίας;

Γύρισε βαθειὰ συγκινημένος καὶ ρώτησε τὸν ναύτη:

— Σὺ τὰ ἔκαμες ὄλ' αὐτά, Ζιλντά;

— Ὅχι, κύριε πλοίαρχε, ἀπάντησε μὲ εὐλικρίνεια ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος ὡστόσο φαινόταν ὅτι κάτι ἤξερε σχετικῶς.

— Ἄλλὰ τότε ποιὸς; ἀναρωτήθηκε ὁ Πλεμόν;

Καὶ ξαναγυρίζοντας στὸν Ζιλντά, τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις τοῦλάχιστον ποιὸς φρόντισε γιὰ τοὺς τάφους τῶν γονέων μου;

— Ὅχι, κ. πλοίαρχε.

— Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ μάθουμε;

— Πιστεύω ναι. Ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου θὰ ξέρη ἰσως.

— Πρέπει νὰ τὸν καλέσουμε ἀμέσως, Ζιλντά. Πήγαινε νὰ τὸν φωνάξῃς.

— Νάτος, ἐκεῖ κάτω! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

Πραγματικά, ὁ φύλακας καὶ κηπουρὸς τοῦ νεκροταφείου βρισκόταν ἀντίκρου τους, πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα, κλαδεύοντας τὰ ἄνθη τῶν τάφων.

Ὁ Ζιλντά τὸν ἐκάλεσε.

Ὁ φύλακας, ἕνα συμπαθητικὸ γεροντάκι, ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ τους.

Ὁ Φρειδερίκος τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀσημένιο νόμισμα καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, φίλε μου, ποιὸς ἐτοποθέτησε τὰ ἄνθη αὐτὰ στοὺς τάφους τῶν γονέων μου;

— Τῶν γονέων σας! εἶπε ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου. Εἶσατε λοιπόν ὁ κ. Πλεμόν;

— Μάλιστα, φίλε μου καὶ θέλω νὰ μάθω ποιὸς ἔκαμε μιὰ ἰόσο εὐγενικὴ πράξι γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Σεῖς ἐτοποθετήσατε τὰ ἄνθη αὐτὰ ἐδῶ;

— Μάλιστα, κ. Πλεμόν, ἐγὼ τὰ τοποθέτησα, ἐγὼ τοποθετῶ πάντα ἄνθη στοὺς τάφους τῶν γονέων σας, ἀλλά..

— Ἄλλά;

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ κάμνω αὐτὸ γιὰτὶ μὲ πληρώνουν...

Ὁ Φρειδερίκος ἔπεφτε ἀπὸ ἐκπλήξεως σ' ἐκπληξι.

— Σὲ πληρώνουν εἶπες; ρώτησε.

— Μάλιστα, κ. Πλεμόν.

— Καὶ ποιὸς σὲ πληρώνει;

— Μιὰ κυρία.

— Κυρία!

— Ἀκριβῶς. Μιὰ πολὺ νέα καὶ ὠραία κυρία, πού ἔρχεται ἐδῶ κάθε Πέμπτη. Σήμερα μάλιστα εἶνε ἡ μέρα τῆς καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ.

Ὁ Πλεμόν δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ.

— Μιὰ κυρία! ἄρχισε νὰ μονολογῇ. Ἄλλὰ ποιὰ εἶνε ἡ κυρία αὐτή;

— Νά την! Ἔρχεται!... τὸν διέκοψε ἔξαφνα ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου.

Καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ κυρία στὰ κατὰμαυρα ντυμένη, πού ἀνηφόριζε πρὸς τὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ Φρειδερίκος χλώμιασε. Γύρισε ταραγμένος στὸν φύλακα καὶ τοῦ εἶπε:

— Σιωπὴ! Μὴν πῆς λέξι. Θέλω νὰ ἰδῶ τί θὰ συμβῇ.

Καὶ γρήγορα-γρήγορα παρέσυρε τὸν Ζιλντά πίσω ἀπὸ μερικὰ κυπαρίσσια.

Ἡ ταραχὴ τὴν ὁποία αἰσθανόταν τὴν στιγμή αὐτὴ δὲν εἶχε ὅρια. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσῃ.

Στηρίχτηκε στὸν κορμὸ ἑνὸς κυπαρισσιοῦ μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὴν ἀγνωστο πού πλησίαζε διαρκῶς.

Ἡ σιλουέττα τῆς πενθούσης ἐκείνης κυρίας ἦταν λεπτοτάτη.

Ὁ Φρειδερίκος τὴν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ νεκροταφεῖο καὶ νὰ πλησιάζῃ στοὺς τάφους τῶν γονέων του.

Μόλις ἀνέπνεε ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ τὸν ἐπνιγε.

Τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας δὲν διεκρίνετο. Ἄλλὰ ὁ Φρειδερίκος ἔβλεπε τὸ λυγρὸ τῆς σῶμα. Καὶ ὅσο τὴν ἐκύτταζε τόσο μεγάλωνε ἡ τρικυμία τῆς καρδιάς του.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ δῇ τὴν πρόσωπό της γιὰ νὰ τῆς ἐπισημάνῃ. Τοῦ μίλησε ἡ καρδιά του. Ἐύπνησαν μέσα ἡ ἀναμνήσεις του.

Ἡ νεαρή γυναίκα πού προσευχόταν πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν γονέων του ἦταν ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ!

Θεέ μου, ἦταν δυνατόν;

Ἡ Λευκὴ, ἐκεῖ, πλάι στοὺς τάφους τῆς μητέρας του καὶ τοῦ πατέρα του;

Ἡ Λευκὴ πού τὴν εἶχε χάσει καὶ δὲν ἤξερε πού θὰ μπορούσε νὰ τὴν εὔρη;

Μήπως ἔβλεπε ὄνειρο;

Μήπως ἐπρόκειτο περὶ ὀπτασίας, ἡ ὁποία θὰ ἐξαφανίζόταν ἔξαφνα;

Ὁ Πλεμόν ἦταν γενναῖος. Κι' ὅμως τὰ πόδια του λύγιζαν καὶ τρέμανε στὴν περίστασι αὐτή.

Ἐνας τρομερὸς ἱλιγγος τὸν εἶχε συνεπάρει μέσα στὴν παραζάλη του.

Ἡ Λευκὴ! Ἡ ἀγαπημένη του, ἡ μόνη γυναίκα πού εἶχε ἀγαπήσει στὸν κόσμο, τὸ ὄνειρο τῆς νεότητός του, ὅλη του ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ του καὶ ὁ σπαραγμὸς του, ἡ παρηγοριὰ καὶ ἡ ἀπελπισία του, ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ, πού δὲν εἶχε θάψει οὔτε στιγμὴ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ τὴν λατρεύη, νὰ τὴν θυμᾶται, νὰ τὴν σκέπτεται καὶ νὰ τὴν ποθῆ, ἡ λατρευτὴ του Λευκὴ βρισκόταν ἐκεῖ ἀντίκρου του, σὲ ὀλίγων βημάτων ἀπόστασι!...

Τί ἀπερίγραπτη εὐτυχία!

Ἦταν ἀλήθεια, λοιπὸν, δὲν ἦταν ὄνειρο; Μποροῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τῆς μιλήσῃ; Μποροῦσε νὰ τρέξῃ κοντά της;

Τὸ ποθοῦσε αὐτὸ μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ, καὶ ὅμως ἐδίσταζε, φοβόταν, ἔτρεμε...

Μὰ οἱ δισταγμοὶ του αὐτοὶ δὲν κράτησαν πολὺ.

Ἡ πρώτη λαχτάρα, ἡ πρώτη του κατάπληξις πέρασε σιγὰ-σιγὰ. Καὶ μηχανικὰ, ἀργὰ, ἀθόρυθα, στηριζόμενος στοὺς κορμούς τῶν δέντρων καὶ στὶς κιγκλίδες τῶν τάφων, ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν Λευκὴ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτε, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ προσεύχεται πάνω ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους τάφους.

Ὁ Ζιλντὰ εἶχε μείνει ἐκεῖ πού βρισκόταν.

Μὰ ἡ καρδιά του χτυποῦσε, χτυποῦσε χαρούμενα.

Ὁ Φρειδερίκος ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ. Δὲν ἀπείχε τώρα παρὰ ἕνα-δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν Λευκὴ. Κι' ὅμως ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτε ἀκόμη.

Ἐξαφνα ἕνα ξηρὸς κλάδος ἐθρόισε.

Ἡ Λευκὴ ἄκουσε τὸ θρόισμα, σηκώσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φρειδερίκου. Ἡ ξαφνικὴ, ἡ ἀπρόοπτη παρουσία τοῦ νέου τὴν κατέπληξε.

— Ἄ! Θεέ μου! ξεφώνισε.

Καὶ συγχρόνως κλονίστηκε ἔτοιμη νὰ σωριαστῇ κάτω. Εἶχε λιποθυμήσει.

Γρήγορος σὰν τὴν ἀστραπὴ ὁ Φρειδερίκος, πρόφτασε νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

— Λευκὴ!...

Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ πάνω στὸ στήθος του μὲ λαχτάρα. Τὸ κεφάλι της ἀκουμποῦσε στὸν ὦμο του.

Τί ὠραία πού ἦταν! Περισσότερο ὠραία ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Ἡ λιποθυμία τῆς Λευκῆς δὲν κράτησε παρὰ λίγιες στιγμὲς. Συνήλθε σιγὰ-σιγὰ. Τὰ μάτια της μισάνοιξαν καὶ τὸ βλέμμα της καρφώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Φρειδερίκου.

Ἐνας στεναγμὸς τρικύμισε τὸ στήθος της. Ἀπλωσὲ τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τὸν κύτταζε, τὸν κύτταζε ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Τέλος τὰ χεῖλη της ἐσάλεψαν. Κι' ἀντήχησε ἡ φωνὴ της

σιγανή, μελωδική, γλυκεῖα:

— Φρειδερίκε!... Μὴ φύγῃς... Μείνε... Εἶνε τόσο εὐχάριστο αὐτὸ πού συμβαίνει!... Τόσο εὐχάριστο, Φρειδερίκε!... Δὲν ξέρω ἂν ζῶ ἢ ἂν ἐζήσα... Δὲν ξέρω ἂν βλέπω ὄνειρο... Μὴ μὲ ξυπνήσῃς, ὦ, μὴ μὲ ξυπνήσῃς, ἀγαπημένε μου... Πάρε με μαζί σου, Φρειδερίκε... Δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω πλέον... Πάντα ἐσένα σκεφτόμουνα κυττάζοντας τὴ θάλασσα... Φτάνουν πειὰ οἱ ἀποχαιρετισμοὶ καὶ οἱ χωρισμοὶ, ἀγαπημένε μου... Φτάνουν τὰ τόσα μαρτύρια... Πάντα σ' ἀγαποῦσα, Φρειδερίκε... Μὰ καὶ σὺ, ναί, καὶ σὺ δὲν ἔπαψες οὔτε στιγμὴ νὰ μ' ἀγαπᾷς. Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό. Δὲν ἀμφέβαλλα ποτέ. Ναί, Φρειδερίκε, καὶ τώρα μ' ἀγαπᾷς γιὰ νὰ βρίσκεσαι ἐδῶ, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃς κοντά μου. Ἡμουν τρελλή, Φρειδερίκε, ναί, ἦμουν τρελλή. Ἡμουν νεκρὴ! Μὰ τώρα ζῶ, ἀγαπημένε μου, τώρα ζῶ καὶ δὲν θέλω νὰ πεθάνω ποτέ, ποτέ...

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ της μεθοῦσε τὸν Φρειδερίκο. Ἦχοῦσε στ' αὐτιά του, ἤχοῦσε στὴν καρδιά του σὰν θεϊκὴ ἀρμονία. Τὰ λόγια της ἐκείνα τὰ τόσο θερμὰ, τὰ τόσο πονεμένα, τὰ γεμάτα λαχτάρα, τὸν ἔκαναν ἐξάλλο ἀπὸ εὐτυχία. Τὴν ἐ-

σφιγγε στὸ στήθος του μὲ περιπάθεια.

— Λευκὴ... ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπε γλυκαίνοντας ὅσο μπορούσε τὴ φωνὴ της. Μὴν τρέμεις, μικρούλα μου. Ναί, θὰ σὲ πάρω μαζί μου καὶ τίποτε, τίποτε πειὰ στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ναί, ἀγαπημένη μου, θὰ ζήσουμε πειὰ ἐνωμένοι, ἐνωμένοι ὡς τὸν θάνατο. Φτάνουν πειὰ τὰ μαρτύρια μας, γλυκεῖα μου μικρούλα. Ἄρκετὰ ὑποφέραμε. Ἡ ζωὴ μας θὰ περάσῃ σὰν ὄνειρο. Κι' ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ στερνὴ μας ὥρα θὰ μᾶς βρῇ καὶ πάλι ἐνωμένους, ἀγαπημένους, ἀχωριστους. Καὶ μαζί θὰ κατέβουμε νὰ κοιμηθοῦμε στὴ γῆ γιὰ πάντα, στὸ φτωχικὸ κι' ἀπόμερο αὐτὸ νεκροταφεῖο...

Ἐλαφρὰ βήματα ἀκούστηκαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ, βήματα γίγαντος πού πατάει στὶς ἄκρες τῶν δακτύλων του.

Οὔτε ὁ Φρειδερίκος ὅμως, οὔτε ἡ Λευκὴ ἄκουσαν τὰ βήματα αὐτὰ, βυθισμένοι ὅπως ἦσαν στὴν ἐρωτικὴ τους ἔκστασι.

Κάποιος πλησίαζε μὲ χίλιες προφυλάξεις στὸ

μέρος πού στεκόταν ὁ Ζιλντὰ.

Ὁ ναύτης γύρισε καὶ κύτταξε.

Ἦταν ὁ γέρο Λεονέκ. Ἐφτασε κοντὰ στὸν Ζιλντὰ, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔγνεψε σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

«Ὠραία τὰ καταφέραμε, ναύτη!»

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

— Ἀγάπη μου, εἶπε ὁ Φρειδερίκος στὴ Λευκὴ, πρέπει νὰ χωριστοῦμε.

— Νὰ χωριστοῦμε! ρώτησε ἡ Λευκὴ τρομάζοντας.

— Μόνο γι' ἀπόψε, Λευκὴ. Καὶ ἀπὸ αὐριο θὰ ἐνωθοῦμε γιὰ πάντα.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε στὰ μάτια μὲ ἀγωνία.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, μικρούλα μου, τὴν καθησύχασε ὁ Φρειδερίκος.

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ τορπιλλοβόλο, κάτω, μακρὰ στὴν ἀκτὴ.

— Εἶνε τὸ 29; ρώτησε ἡ Λευκὴ.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος. Εἶνε τὸ 29 ἢ καλύτερα, εἶνε τὸ καράβι τοῦ ἔρωτός μας, Λευκὴ.

— Ἄκουσέ με, Φρειδερίκε, εἶπε ἡ νέα. Ἄς μὴ χωριστοῦμε. Ὠ, ἂν ἤξερες πόσο μὲ τρομάζει ὁ χωρισμὸς αὐτός!

Πάντα ἐσένα σκεφτόμουνα κυττάζοντας τὴ θάλασσα...

Πάρε με μαζί σου, αγαπημένε μου.

Ο Φρειδερίκος δέν είχε την δύναμι να της άρνηθῆ πλέον τίποτε. Κι' έπειτα μήπως δέν ήταν στο χέρι του να πάρη την Λευκή επί του τορπιλλοβόλου; Μήπως δέν ήταν ο κυβερνήτης του σκάφους;

— Θα γίνῃ εκείνο πού έπιθυμείς, Λευκή, εἶπε στην αγαπημένη του. Θα έρθῃς μαζί μου.

— "Ω, σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ, Φρειδερίκε!

Χωρίς να χάνουν καιρό έκαμαν γρήγορα-γρήγορα τὸ σχέδιό τους. Ἡ Λευκή θα γύριζε στην έπαυλι, θα τοιμαζόταν για τὸ ταξίδι και θα έπιβιβαζόταν στο τορπιλλοβόλο συνοδευόμενη από τὸν Λεονέκ. Μόλις θάφταναν στο Λοριάν, ἡ Λευκή θα έφευγε, με τὸν Λεονέκ πάντα, για τὴ Βιέννη, την πατρίδα του Πλεμόν, όπου θα περίμενε τὸν Φρειδερίκο.

Ο Πλεμόν γύρισε τώρα και κύτταξε πρὸς τὸ μέρος πού στεκόταν ὁ Ζιλντά. Έκάλεσε τὸν ναύτη κοντά του και τὸν ρώτησε:

— Έσὺ τὰ έσκάρωσες ὄλ' αὐτά, Ζιλντά;

— Ο Ζιλντά έδίσταζε ν' άπαντήση.

— Έμπρὸς, Ζιλντά, γιατί διστάζεις;

— Λοιπόν, άποκρίθηκε ὁ ναύτης, έγὼ τὰ έκαμα ὄλα, κύριε πλοίαρχε. Ἡθέλα να σας δῶ χαρούμενο, αὐτὸ εἶν' ὄλο. Συνεννοήθηκα λοιπόν με τὸν φίλο μου από δῶ, τὸν γέρο Λεονέκ και τὰ πράγματα ἤρθαν, δόξα σοι ὁ Θεός. πολὺ βολικά.

Κατασυγκινημένος ὁ Φρειδερίκος έσφιξε τὸν Ζιλντά στην άγκαλιά του.

"Έφτασε τέλος ἡ στιγμή τῆς άναχωρήσεως των από τὸ νεκροταφείο.

Ο Φρειδερίκος έρριξε ένα τελευταίό βλέμμα στους τάφους τῶν γονέων του και άπομακρύνθηκε άφου έδωσε ένα φιλοδώρημα στον γηραιό φύλακα.

Συνάδευσαν την Λευκή ως την έπαυλι της για να έτοιμασθῆ και κατηφόρισαν κατόπιν πρὸς την άκτῆ.

Εἶχαν εκεί άρκετῆ έργασία προηγουμένως. "Έπρεπε ν' άνοιξουν τὸ στεῖο πέρασμα τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖο εἶχε φράξει ὁ βράχος και τὸ κατάρθωσαν χρησιμοποιήσαντες φυσίγγια δυναμίτιδος.

Όταν ἡ έργασία αὐτῆ τελείωσε, έφτασε στην άκτῆ κι' έπιβιβάστηκε στο τορπιλλοβόλο ἡ Λευκή με τὸν Λεονέκ.

Ξεκίνησαν.

Ἡ θάλασσα ἦταν ἤρεμη, ἡ νύχτα γλυκειά.

Καθισμένοι πλάι-πλάι οἱ δυὸ έρωτευμένοι μιλοῦσαν για την άγάπη τους, για την εύτυχία πού τους περίμενε.

Γύρισαν κατόπιν στα περασμένα.

Ἡ Λευκή διηγῆθηκε στον Φρειδερίκο τις λύπες της και τις άπογοητεύσεις της κατά τὰ δυὸ έτη του χωρισμοῦ τους. Του διηγῆθηκε φυσικά κι' άβίαστα, σαν να μην έπρόκειτο γι' αὐτῆ την ἴδια, τὰ του γάμου της.

— Την τελευταία στιγμή, συνέχισε με φωνῆ συγκινημένη, σωριάστηκε λιπόθυμη μέσα στην έκκλησία.

— Θα ἦσουν πολὺ κουρασμένη, παρατήρησε ὁ Φρειδερίκος.

— "Ω, ὄχι, αγαπημένε μου. Δέν ἤμουν κουρασμένη, Δέν ἤμουν έκνευρισμένη, ὅπως πολλοὶ πίστεψαν. Έκείνο πού μ' έκανε να λιποθυμῆσω ἦταν ἡ άνάμνησίς σου, Φρειδερίκε. Αἰσθάνθηκα την καρδιά μου να την σφάζῃ ἡ άγωνία και σωριάστηκε κάτω άναίσθητη.

Ο Φρειδερίκος θυμήθηκε τὸν εφιάλτη του. Θυμήθηκε την άλλόκοτη την ὄλοζώντανη ὄπτασία πού εἶχε δῆ την ἡμέρα εκείνη του τραυματισμοῦ του πού βρισκόταν άνάμεσα ζωῆς και θανάτου.

— Ναι, αγαπημένη μου, συνέχισε, την ἡμέρα εκείνη, πού ὁ θάνατος έστεκε πάνω από τὸ κεφάλι μου, ἡ σκέψις μου, ἡ φαντασία μου, ἡ ψυχῆ μου άνοιξε τὰ φτερά της και πέταξε μακριά, πέταξε κοντά σου. Και σε εἶδα, Λευκή. Σε εἶδα μέσα στο ναὸ την ὥρα του μυστηρίου...

— Καλέ μου Φρειδερίκε!...

— Και πόνεσα. "Αν και ἤμουν άναίσθητος, αἰσθάνθηκα έναν βαθὺ πόνο, πειὸ δυνατὸ κι' από τὸν πόνο τῶν τραυμάτων μου.

— Μην τὰ θυμάσαι πειά, Φρειδερίκε. Λησμόνησε τὰ περασμένα. Τὸ παρελθὸν άπέθανε. Τὸ μέλλον άνοίγεται μπροστά μας εύτυχισμένο.

— Ναι, Λευκή, τὸ πιστεύω. Δέν ἦταν δυνατόν να συμβῆ διαφορετικά, άγάπη μου.

— "Όχι, Φρειδερίκε. Γιατί πάντα σ' άγαπούσα. Δέν έπαψα οὔτε μιὰ στιγμή να σ' άγαπῶ.

— Κι' έγὼ, αγαπημένη μου. "Αν πέθαινα εκείνη την ἡμέρα, θάσθυνα με τ' ὄνομά σου στα χεῖλή μου.

— Να πεθάνῃς, καλέ μου; Ἄλλὰ θα πέθαινα κι' έγὼ την ἴδια στιγμή. Θα μὸ μιλοῦσε ἡ προαίσθησίς μου για τὸν θάνατό σου, ὅπως μὸ μίλησε και για την άγωνία σου. Δέν θα ξεχάσω ποτὲ τὴ στιγμή εκείνη, Φρειδερίκε. "Όλα ὄθυσαν γύρω μου. Ἡ καρδιά μου έπαψε να χτυπᾷ. Τὸ μυστήριο του γάμου μὸ φάνηκε σαν κηδεία, σαν να έκήδευαν κάποιον αγαπημένο μου πρόσωπο. Δέν μπόρεσα τότε να σταθῶ περισσότερο στα πόδια μου. Ἡ αἰσθήσεις μου μ' έγκατέλειψαν και σωριάστηκε κάτω.

— Έγινε λιγὸλεπτή σιωπή.

Τὸ κύμα έπαιζε και φλοῖσβιζε άπαλά στα πλευρά του τορπιλλοβόλου.

Οἱ δυὸ έρωτευμένοι εἶχαν την έντύπωση πὸς ταξίδευαν σε κάποιον άνειρεμένο κόσμο.

Ο φλοῖσθος τῆς θαλάσσης τους νανούριζε γλυκά.

Μεθοῦσαν κ' οἱ δυὸ από εύτυχία.

Δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, δυὸ χρόνια και περισσότερο άνειρευόταν ὁ Φρειδερίκος αὐτὲς τις θεῖες στιγμές.

Μὰ κ' ἡ Λευκή ἦταν τρελλῆ από εύτυχία, από την εύτυχία πού φέρνει ὁ έρωτας, ἡ γλυκειά άγάπη, ὅταν πραγματοποιῆται

υστερα από έτῶν βάσανα, άπογοητεύσεις και πικρίες.

Ἡ κακὲς ἡμέρες εἶχαν περάσει ὀριστικά πειά.

Σαν θαλασσινὸς πού ἦταν ὁ Πλεμόν, παρέβαλλε την τωρινῆ του εύτυχία με την γαλήνη πού πέφτει στη θάλασσα, υστερ' από μιὰ τρομερῆ καταιγίδα.

— Δέν πειράζει, εἶπε τέλος ἡ Λευκή, ἴσως να ἦταν καλύτερα πού ἤρθαν έτσι τὰ πράγματα. Δέν ξέρει κανεὶς τους μυστικούς σκοποὺς τῆς Μοίρας.

— Ναι, άγάπη μου, ἔχεις δίκη.

— Ἡ γλύκα τῆς άγάπης εἶνε μεγαλύτερη έπειτα από τις πικρίες.

— Και πὸ έπιθυμητῆ.

— "Αν δέν διψᾷ κανεὶς δέν μπορεί, δέν εἶνε σε θέσι να έκτιμῆση τὴ δροσιὰ την θεϊκῆ χάρι του νεροῦ.

— Ἄγάπη μου!

— Τώρα εἶσαι κοντά μου, Φρειδερίκε.

— Ο Θεός μᾶς ένωσε και τίποτα πειά δέν θα μᾶς χωρίση, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ θάνατος.

(Στὸ προσεχὲς τὸ τέλος)

«...Θέλω μιαν νεολαίαν υγιᾶ, ισχυράν και άθλητικῆν... Ὁ άθλητισμὸς παραμένει τὸ σημερινὸν μέσον άναζωογονήσεως του αίματος...»

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από συνέντευξίν του εις την «Ἡχώ τῶν Παρισίων»).